

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הקורא את המגילה עומד ויושב.												■
קראה אחד, קראה שנים - יצאו.												■
מקום שנהגו לברך - יברך. ושלא לברך - לא יברך.												■
בשני וחמישי, בשבת במנחה - קורין שלשה, אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.												■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.												■
בראשי חדשים ובחולו של מועד - קורין ארבעה, אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.												■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.												■
זה הכלל: כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה. ביום טוב חמשה. ביום הכפורים - ששה, בשבת - שבעה. אין פוחתין מהן, אבל מוסיפין עליהן, ומפטירין בנביא.												■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.												■
מה שאין כן בתורה.	תנא:											■
מנהני מילי?												▲
דאמר קרא (דברים ה) ואתה פה עמד עמדי	רבי אבהו:											!
אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, כביכול אף הקדוש ברוך הוא בעמידה.	ואמר רבי אבהו:											■
מניין לרב שלא ישב על גבי מטה וישנה לתלמידו על גבי קרקע - שנאמר ואתה פה עמד עמדי.	ואמר רבי אבהו:											■
מימות משה ועד רבן גמליאל לא היו למדין תורה אלא מעומד, משמת רבן גמליאל ירד חולי לעולם והיו למדין תורה מיושב.	תנו רבנן:											■
משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד תורה.	והיינו דתנן:											■
כתוב אחד אומר (דברים ט) ואשב בהר, וכתוב אחר אומר (דברים י) ואנכי עמדתי בהר - אמר רב: עומד ולומד, יושב ושונה.	[רב]											■
לא עומד ולא יושב אלא שוחה.	רבי חנינא:											■
אין ישיבה אלא לשון עכבה, שנאמר (דברים א') ותשבו בקדש ימים רבים.	רבי יוחנן:											■
רכות מעומד, וקשות מיושב.	רבא:											■
קראה אחד קראה שנים יצאו וכו'												■
מה שאין כן בתורה.	תנא:											■
בתורה אחד קורא ואחד מתרגם, ובלבד שלא יהא אחד קורא ושנים מתרגמין.	תנו רבנן:											■
ובנביא אחד קורא ושנים מתרגמין, ובלבד שלא יהו שנים קורין ושנים מתרגמין.												■
ובהלל ובמגילה - אפילו עשרה קורין.												■
מאי טעמא?												▲
כיון דחביבה - יהבי דעתייהו ושמעי.												!
מקום שנהגו לברך יברך.												■
לא שנו אלא לאחריה, אבל לפניו - מצוה לברך.	אביי:											■
כל המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											■
מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא?												!

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב נחמן בר יצחק:											כא:
אמר קרא (שמואל ב' י"ח) וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבר את הכושי	אביי:											כא:
מהכא: (בראשית ל"ג) והוא עבר לפניהם, ואיבעית אימא מהכא: (מיכה ב') ויעבר מלכם לפניהם וה' בראשם.												כא:
לפניה מאי מברך?	[רב ששת מקטרוזיא]											כא:
רב ששת מקטרוזיא איקלע לקמיה דרב אשי, ובריך מנ"ח.												כא:
לאחריה מאי מברך?												כא:
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הרב את ריבנו, והדן את דיננו, והנוקם את נקמתנו, והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, ברוך אתה ה' הנפרע לישראל מכל צריהם.	רבא:											כא:
האל המושיע.	רב פפא:											כא:
הלכך נימרינהו לתרוייהו: ברוך אתה ה' הנפרע לישראל מכל צריהם האל המושיע.												כא:
בשני ובחמישי, בשבת במנחה קורין שלשה וכו'.												כא:
הני שלשה כנגד מי?	רב אסי:											כא:
כנגד תורה נביאים וכתובים.	רבא:											כא:
כנגד כהנים לויים וישראלים.	אלא הא דתני רב שימי:											כא:
אין פוחתין מעשרה פסוקין בבית הכנסת וידבר עולה מן המנין.												כא:
הני עשרה כנגד מי?	רבי יהושע בן לוי:											כא:
כנגד עשרה בטלנין שבבית הכנסת	רב יוסף:											כא:
כנגד עשרת הדברות שנאמרו למשה בסיני.	רבי יוחנן:											כא:
כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.	הי גינהו? - ויאמר דבראשית? הני תשעה הון											כא:
בראשית נמי מאמר הוא, דכתיב (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו וברוחו פיו כל צבאם.	רבא:											כא:
ראשון שקרא ארבעה - משובח, שני שקרא ארבעה - משובח, שלישי שקרא ארבעה - משובח.	ראשון שקרא ארבעה משובח											כא:
ראשון שקרא ארבעה משובח	דתנן:											כא:
בשלש קופות של שלש סאין שבהן תורמין את הלשכה, והיה כתוב עליהן אב"ג, לידע איו מהן נתרמה ראשון להקריב ממנה ראשון, שמצוה בראשון.	אמצעי שקרא ארבעה משובח											כא:
אמצעי שקרא ארבעה משובח	דתניא:											כא:
(במדבר ה') אל מול פני המנורה יאירו, מלמד שמצדד פניהם כלפי נר מערבי, ונר מערבי כלפי שכינה.	ואמר רבי יוחנן:											כא:
מכאן שאמצעי משובח.	ואחרון שקרא ארבעה משובח											כא:
ואחרון שקרא ארבעה משובח	משום מעלין בקדש ולא מורדין.											כא:
משום מעלין בקדש ולא מורדין.	רב פפא איקלע לבי כנישתא דאבי גובר וקרא ראשון ארבעה ושבתיה רב פפא.											כא:
רב פפא איקלע לבי כנישתא דאבי גובר וקרא ראשון ארבעה ושבתיה רב פפא.	אין פוחתין מהן ואין מוסיפין.											כא:
אין פוחתין מהן ואין מוסיפין.	תנא:											כא:
הפותח מברך לפניו, והחותם מברך לאחריה. והאידינא דכולהו מברכי לפניו ולאחריה - היינו טעמא דתקינן רבנן: גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין.	בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה וכו'.											כא:
בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה וכו'.												כא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	בא עמינה עולא בר רב מרבא: פרת ראש חודש כיצד קורין אותה (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני להמי, דהויין תמניא פסוקי, היכי נעביד?											כא:
ניקרי תרי תלתא תלתא פסוקין												כא:
פשו להו תרי, ואין משירין בפרשה פחות משלשה פסוקין.												כא:
ניקרי ארבעה ארבעה												כא:
פשו להו שבעה. וביום השבת, הויין תרי, ובראשי חדשיכם, הויין חמשה, היכי נעביד?												כא:
ניקרי תרי מהא וחד מהנך												כא:
אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.												כב.
ליקרי תרי מהא ותלתא מהך												כב.
פשו להו תרי?												כב.
זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי.	אמר לו: [רבא]											כב.
ביום הראשון בראשית, ויהי רקיע	דתנן:											כב.
בראשית - בשנים, יהי רקיע - באחד.	ותני עלה:											כב.
בשלמא יהי רקיע, באחד - דתלתא פסוקי הוו, אלא בראשית בשנים? חמשה פסוקי הוו	והוינן בה:											כב.
הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים	ותניא:											כב.
דולג	ואיתמר עלה: רב אמר:											כב.
פוסק.	שמואל:											כב.
רב אמר דולג, מאי טעמא לא אמר פוסק?												כב.
כל פסוקא דלא פסקיה משה אנן לא פסקינן ליה.	קסבר: [רב]											כב.
פסקינן ליה.	שמואל:											כב.
צער גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול, ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן, הואיל ולהתלמד עשוין	והא אמר רבי חנינא קרא:											כב.
התם טעמא מאי - משום דלא אפשר, הכא נמי - לא אפשר.												כב.
ושמואל אמר פוסק, מאי טעמא לא אמר דולג?												כב.
גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין.	[שמואל]											כב.
פרשה של ששה פסוקים קורין אותה בשנים, ושל חמשה פסוקים - ביחוד.	מיתיבי:											כב.
קרא ראשון שלשה - השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת	[ת"ק]											כב.
שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.	יש אומרים:											כב.
ואם איתא, למאן דאמר דולג - נדלוג, ולמאן דאמר פוסק - נפסוק												כב.
שאני התם, דאפשר בהכי.												כב.
הלכה כיש אומרים.	רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:											כב.
ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כשם שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים - כך אין משירין בפרשה פחות משלשה פסוקים.	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:											כב.
פשיטא השתא ומה אתחלתא, דקא מקיל תנא קמא - מחמירי יש אומרים, שזכר דמחמיר תנא קמא, לא כל שכן דמחמירי יש אומרים?												כב.

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מהו דתימא: נכנסין - שכחי, יוצאין - לא שכחי דמנחי ספר תורה ונפקי, קמשמע לן.												◊ !
ותנא קמא מאי שנא שיורי דלא - משום יוצאין, אתחולי נמי - גזירה משום הנכנסין												◊ †
מאן דעייל - שיולי שייל.	אמרי:											◊ ■
הלכתא מאן	שלה ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף:											◊ ^
הלכתא דולג, ואמצעי דולגן.	שלה ליה: [רב יוסף]											◊ !
זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו'.												◊ ■ <
תענית צבור בכמה? ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף - ארבעה, אבל הכא דליכא קרבן מוסף - לא, או דלמא: הכא נמי איכא מוסף תפלה?	איבעיא להו:											◊ ^
בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה	תא שמע:											◊ ! ■
הא בתענית צבור - שלשה												◊ !
בשני ובחמישי, ובשבת במנחה קורין שלשה	אימא רישא:											◊ † ■
הא תענית צבור - ארבעה												◊ †
אלא, מהא ליכא למישמע מינה.												◊ ■
דרב איקלע לבבל בתענית צבור, קם קרא בסיפרא, פתח בריך, חתים ולא בריך. נפול כולי עלמא אנאפיהו ורב לא נפל על אפיה.	תא שמע											◊ † O
מכדי רב בישראל קרא, מאי טעמא חתם ולא בריך? לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה?												◊ †
לא, רב בכהני קרא, דהא רב הונא קרי בכהני.												◊ !
בשלמא רב הונא קרי בכהני - דהא אפילו רב אמי ורב אסי, דכהני חשיבי דארעא ישראל, מיכף כייפו ליה לרב הונא. אלא רב, הא איכא שמואל, דכהנא הוה ודבר עליה.												◊ †
שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב, ורב הוא דעבד ליה כבוד. וכי עביד ליה - בפניו, שלא בפניו - לא עביד ליה.												◊ !
הכי נמי מסתברא דרב בכהני קרא, דאי סלקא דעתך בישראל קרא - לפניה מאי טעמא בריך?												◊ †
לאחר תקנה.												◊ !
אי הכי לאחריה נמי לברוך?												◊ †
שאני היכא דיתב רב, דמיעל עיילי מיפק לא נפקי.												◊ !
זה הכלל: כל שיש בו ביטול מלאכה לעם, כגון תענית צבור ותשעה באב - קורין שלשה, ושאין בו ביטול מלאכה לעם, כגון ראשי חדשים וחולו של מועד - קורין ארבעה	תא שמע:											◊ ! ■
שמע מינה.												◊ !
זה הכלל: כל יום שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה	רב אשי: והא אנן לא תנן הכי:											◊ † ■
לאתווי מאי - לאו לאתווי תענית ציבור ותשעה באב												◊ †
ולרב אשי מתניתין מני? לא תנא קמא ולא רבי יוסי.												◊ !
חל להיות בשני ובחמישי - קורין שלשה ומפטיר אחד. בשלישי וברביעי קורא אחד ומפטיר אחד.	דתינא: [ת"ק]											◊ ! ■
לעולם קורין שלשה ומפטיר אחד.	רבי יוסי											◊ ! ■
ואלא קשיא זה הכלל												◊ † ■
לא, לאתווי ראש חודש ומועד.												◊ !
הא בהדיא קתני לה: בראשי חדשים ומועד קורין ארבעה.												◊ †

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סימנא בעלמא יהיב, דלא תימא יום טוב וחולו של מועד כי הדדי נינהו, אלא נקוט האי כללא בידך: כל דטפי ליה מילתא מחבריה - טפי ליה גברא יתירא. הלכך, בראש חודש ומועד דאיכא קרבן מוסף - קורין ארבעה, ביום טוב דאסור בעשיית מלאכה - חמשה, ביום הכפורים דענוש כרת - ששה. שבת דאיכא אסור סקילה - שבעה.												◇
גופא, רב ארקלע לבבל בתענית צבור. קם קרא בספרא, פתח - בריך, חתם - ולא בריך. נפול כולי עלמא אאנפיהו - ורב לא נפל על אנפיה.												◇
מאי טעמא רב לא נפיל על אפיה?												‡
רצפה של אבנים היתה.												◇
(ויקרא כ"ו) ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה, עליה אי אתה משתחוה בארצכם, אבל אתה משתחוה על אבנים של בית המקדש.	ותניא:											!
כדעולא												!
לא אסרה תורה אלא רצפה של אבנים בלבד.	דאמר עולא:											!
אי הכי מאי איריא רב? אפילו כולהו נמי												‡
קמיה דרב הואי.												!
וליוזיל לגבי ציבורא, ולינפול על אפיה												‡
לא בעי למיטרח ציבורא.												!
ואיבעית אימא: רב פישוט ידים ורגלים הוה עביד, וכדעולא												◇
לא אסרה תורה אלא פישוט ידים ורגלים בלבד.	דאמר עולא:											!
ולפול על אפיה ולא ליעביד פשוט ידים ורגלים												‡
לא משני ממנהגיה.												!
ואיבעית אימא: אדם חשוב שאני, כדרכי אלעזר												◇
אין אדם חשוב ראשי ליפול על פניו אלא אם כן נענה כיהושע בן נון, דכתיב (יהושע ז') ויאמר ה' אל יהושע קם לך [וגו']	דאמר רבי אלעזר:											!
קידה - על אפים, שנאמר: (מלכים א' א') ותקד בת שבע אפים ארץ. כריעה - על ברכים, וכן הוא אומר: (מלכים א' ח') מכרע על ברכיו. השתחוואה - זו פישוט ידים ורגלים, שנאמר: (בראשית ל"ז) הבוא נבוא אנו ואמך ואחריך להשתחות לך ארצה.	תנו רבנן:											!
לוי אחוי קידה קמיה דרבי ואיטלע.												○
והא קא גרמא ליה?												‡
לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה ואיטלע, ומנו - לון	והאמר רבי אלעזר:											‡
הא והא גרמא ליה.												!
חזינא להו לאבוי ורבא דמצלי אצלווי.	רב חייא בר אבין:											○
ביום טוב חמשה ביום הכפורים ששה וכו'												■
מתניתין מני? לא רבי ישמעאל ולא רבי עקיבא												‡
ביום טוב - חמשה וביום הכפורים - ששה, ובשבת - שבעה, אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, דברי רבי ישמעאל.	דתניא: [רבי ישמעאל]											‡
ביום טוב - חמשה, וביום הכפורים - שבעה, ובשבת - ששה, אין פוחתין מהן אבל מוסיפין עליהן.	רבי עקיבא:											‡
מני?												^
אי רבי ישמעאל												!
קשיא תוספת												‡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■</p>
--	--

מגילה-הקורא עומד		Talmud Navigator											
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי רבי עקיבא										!	ז	כג.	
קשיא ששה ושבעה									ז			כג.	
תנא דבי רבי ישמעאל היא	רבא:									!		כג.	
ביום טוב - חמשה, ביום הכפורים - ששה, בשבת - שבעה, אין פוחתין מהן אבל מוסיפין ישמעאל.	דתנא דבי רבי ישמעאל:									!	◇	כג.	
קשיא דרבי ישמעאל אדרבי ישמעאל										ז		כג.	
תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל.										!	◇	כג.	
מאן תנא להא דתניא:										ז		כג.	
ביום טוב מאחרין לבוא וממהרין לצאת, ביום הכפורים ממהרין לבוא ומאחרין לצאת, וב לבוא וממהרין לצאת	[תניא]									■	◇	כג.	
לימא רבי עקיבא, דאית ליה גברא יתירא?										ז	◇	כג.	
אפילו תימא רבי ישמעאל, דנפיש סידורא דיומא.										!	◇	כג.	
הני שלשה חמשה ושבעה כנגד מי?											^	◇	כג.
פליגי בה רבי יצחק בר נחמני וחד דעמיה, ומנו - רבי שמעון בן פזי, ואמרי לה: רבי שמע דעמיה, ומנו - רבי יצחק בר נחמני, ואמרי לה רבי שמאל בר נחמני.										!		כג.	
כנגד ברכת כהנים	חד אמר: [רבי יצחק (שמואל) בר נחמני/רבי שמעון בן פזי]									◆	■	◇	כג.
כנגד שלשה שומרי הסף, חמשה מרואי פני המלך, שבעה רואי פני המלך.	וחד אמר: [רבי יצחק (שמואל) בר נחמני/רבי שמעון בן פזי]									◆	■	◇	כג.
שלשה חמשה ושבעה: שלשה שומרי הסף, חמשה מרואי פני המלך, שבעה רואי פני המלך	תני רב יוסף:									■	◇	כג.	
עד האידנא מאי טעמא לא פריש לן מר?	אמר ליה אביי:									ז		כג.	
לא הוה ידענא דצריכתו ליה, ומי בעיתו מינאי מילתא ולא אמרי לכו?	אמר ליה: [רב יוסף]									!		כג.	
הני ששה דיום הכפורים כנגד מי?	אמר ליה יעקב מינאה לרב יהודה:										^	◇	כג.
כנגד ששה שעמדו מימינו של עזרא וששה משמאלו, שנאמר (נחמיה ח') ויעמד עזרא הסו אשר עשו לדבר ויעמד אצלו מתתיה ושמע ועניה ואוריה וחלקיה ומעשיה על ימינו ומשמ ומישאל ומלכיה וחשם וחשבדנה זכריה משלם.	אמר ליה: [רב יהודה]									!	◇	כג.	
הני שבעה הון										ז		כג.	
היינו זכריה היינו משלם, ואמאי קראו משלם - דמישלם בעובדיה.										!	◇	כג.	
הכל עולין למנין שבעה, ואפילו קטן ואפילו אשה. אבל אמרו חכמים: אשה לא תקרא בת צבור.	תנו רבנן:										■	◇	כג.
מפסיר מהו שיעלה למנין שבעה?											^	◇	כג.
עולה	חד אמר: [רב הונא/רבי ירמיה בר אבא]									◆	!	◇	כג.
אינו עולה.	וחד אמר: [רב הונא/רבי ירמיה בר אבא]									◆	!	◇	כג.
מאן דאמר עולה - דהא קרי										■		כג.	
ומאן דאמר אינו עולה - כדעולא										■	◇	כג.	
מפני מה המפסיר בנביא צריך שיקרא בתורה תחלה - מפני כבוד תורה	דאמר עולא:									■	■	◇	כג.
וכיון דמשום כבוד תורה הוא - למנינא לא סליק.										■		כג.	
המפסיר בנביא לא יפחות מעשרים ואחד פסוקין כנגד שבעה שקראו בתורה.	מיתבי:									■	ז	◇	כג.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	ואם איתא, עשרים וארבעה הויין											כג.
	כיון דמשום כבוד תורה הוא, כנגדו נמי לא בעי.											כג.
	והרי (ירמיהו ז') עלותיכם ספו, דלא הויין עשרין וחד, וקרינן											כג:
	שאני התם דסליק עניינא.											כג:
	והיכא דלא סליק עניינא לא?											כג:
	זמנין סגיאיין הוה קאימנא קמיה דרבי יוחנן, וכי הוה קרינן עשרה פסוקי אמר לן: אפסיקן											כג:
	מקום שיש תורגמן שאני.											כג:
	לא שנו אלא במקום שאין תורגמן, אבל מקום שיש תורגמן - פוסק.											כג:
	אין פורסין על שמע, ואין עוברין לפני התיבה, ואין נושאיין את כפיהם, ואין קורין בתורה, ואין מפטירין בנביא, ואין עושיין מעמד ומושב, ואין אומרים ברכת אבליים ותנחומי אבליים, וברכת חתנים, ואין מזמנין על המזון בשם פחות מעשרה											כג:
	ובקרקעות - תשעה וכהן, ואדם כיוצא בהן.											כג:
	מנא הני מילי?											כג:
	דאמר קרא (ויקרא כ"ב) ונקדשתי בתוך בני ישראל - כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה.											כג:
	מאי משמע?											כג:
	אתיא תוך תוך, כתיב הכא ונקדשתי בתוך בני ישראל, וכתיב התם (במדבר ט"ו) הבדלו מתוך העדה, ואתיא עדה עדה, דכתיב התם (במדבר י"ד) עד מתי לעדה הרעה הזאת, מה להלן עשרה - אף כאן עשרה.											כג:
	ואין עושיין מעמד ומושב פחות מעשרה											כג:
	כיון דבעי למימר עמדו יקרים, עמודן שבו יקרים, שבו - בציר מעשרה לאו אורח ארעא.											כג:
	ואין אומרים ברכת אבליים וברכת חתנים											כג:
	מאי ברכת אבליים?											כג:
	ברכת רחבה.											כג:
	ברכת אבליים בעשרה, ואין אבליים מן המנין, ברכת חתנים בעשרה - וחתנים מן המנין.											כג:
	ואין מזמנין על המזון בשם פחות מעשרה											כג:
	כיון דבעי למימר נברך לאלהינו - בציר מעשרה לאו אורח ארעא.											כג:
	והקרקעות תשעה וכהן ואדם כיוצא בהן											כג:
	מנא הני מילי?											כג:
	עשרה כהנים כתובים בפרשה, חד לגופיה, ואידך הוי מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבנות תשעה ישראלים וחד כהן.											כג:
	ואימא חמשה כהנים וחמשה ישראלים											כג:
	קשיא.											כג:
	ואדם כיוצא בהן,											כג:
	אדם מי קדוש?											כג:
	באומר דמי עלי.											כג:
	האומר דמי עלי - שמין אותו כעבד. ועבד איתקש לקרקעות, דכתיב (ויקרא כה) והתנחלתם אתם לבניכם אחרים לרשת אחוזה.											כג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים, ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד ובנביא שלשה-היו שלשתן שלש פרשיות - קורין אחד אחד.												■
מדלגין בנביא, ואין מדלגין בתורה.												■
ועד כמה הוא מדלג? עד כדי שלא יפסוק המתורגמן.												■
הני שלשה פסוקין כנגד מי?												■
כנגד תורה נביאים וכתובים.	רב אסי:											■
ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד ובנביא שלשה פסוקים, ואם היו שלשתן שלש פרשיות - קורא אחד אחד												■
כגון (ישעיהו נ"ב) כי כה אמר ה' חנם נמכרתם, (ישעיהו נ"ב) כי כה אמר ה' אלהים מצרים ירד עמי בראשנה, (ישעיהו נ"ב) ועתה מה לי פה נאם ה'.												■
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה												■
קורא (ויקרא ט"ז) אחרי מות (ויקרא כ"ג) ואך בעשור.	ורמינהי:											■
והא קא מדלג												■
לא קשיא: כאן בכדי שיפסוק התורגמן, וכאן - בכדי שלא יפסוק התורגמן.	אביי:											■
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה, ועד כמה הוא מדלג - עד כדי שלא יפסוק התורגמן	והא עלה קתני:											■
מכלל דבתורה כלל כלל לא												■
לא קשיא: כאן - בענין אחד, כאן - בשתי עניינות.	אלא אמר אביי:											■
מדלגין בתורה בענין אחד, ובנביא בשני עניינין. כאן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן.	והתניא:											■
אין מדלגין מנביא לנביא, ובנביא של שנים עשר - מדלג, ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו.	תניא אידך:											■
המפטיר בנביא הוא פורס על שמע, והוא עובר לפני התיבה, והוא נושא את כפיו. ואם היה קטן - אביו או רבו עוברין על ידו.												■
קטן קורא בתורה ומתרגם, אבל אינו פורס על שמע ואינו עובר לפני התיבה. ואינו נושא את כפיו.												■
פוחח פורס את שמע ומתרגם, אבל אינו קורא בתורה, ואינו עובר לפני התיבה, ואינו נושא את כפיו.												■
סומא פורס את שמע ומתרגם.	[ת"ק]											■
כל שלא ראה מאורות מימיו - אינו פורס על שמע.	רבי יהודה:											■
מאי טעמא?												■
משום כבוד	רב פפא:											■
משום דאתי לאינצויי.	רבה בר שימי:											■
מאי בינייהו?												■
איכא בינייהו דעביד בחנם.												■
ואם היה קטן - אביו או רבו עוברין על ידו.	תנן:											■
אי אמרת משום נצויי - קטן בר נצויי הוא? אלא מאי משום כבוד, קטן בר כבוד הוא?												■
אלא: איכא כבוד אביו וכבוד רבו, הכא נמי איכא נצויי אביו ונצויי רבו.												■
פוחח פורס על שמע וכו'.												■
קטן פוחח מהו שיקרא בתורה?	בעא מיניה עולא בר רב מאבבי:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר ליה: [אבי]											◊ !
ותיבעי לך ערום? ערום מאי טעמא לא - משום כבוד צבור, הכא נמי - משום כבוד צבור.												◊
סומא פורס על שמע וכו'.												◻
תניא, אמרו לו לרבי יהודה: הרבה צפו לדרוש במרכבה ולא ראו אותה מימיהם.												◊
ורבי יהודה												⋈
התם באבנתא דליבא תליא מילתא, והא קא מיכוין וידע. הכא - משום הנאה הוא, והא לית ליה הנאה.	[רבי יהודה]											◊ !
ורבנן												⋈
אית ליה הנאה, כרבי - יוסי.	[רבנן]											◊ !
כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה (דברים כ"ח) והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה, וכי מה אכפת ליה לעור בין אפילה לאורה? עד שבא מעשה לידי. פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: בני, אבוקה זו למה לך? - אמר לי: כל זמן שאבוקה בידי - בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצצין ומן הברקנין.	דתניא, אמר רבי יוסי:											◻ !
כהן שיש בידיו מומין לא ישא את כפיו.												◻
אף מי שהיו ידיו צבועות סטים לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו.	רבי יהודה:											◊
מומין שאמרו - בפניו, ידיו ורגליו.	תנא:											◊
ידיו בוהקניות - לא ישא את כפיו.	רבי יהושע בן לוי:											◊
ידיו בוהקניות - לא ישא את כפיו. עקומות, עקושות - לא ישא את כפיו.	תניא נמי הכי:											◻
חיפני ובישני לא ישא את כפיו.	רב אסי:											◊
אין מורידין לפני התיבה לא אנשי בית שאן, ולא אנשי בית חיפה, ולא אנשי טבעונין, מפני שקורין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין.	תניא נמי הכי:											◻
אלמלי אתה לוי פסול אתה מן הדוכן. משום דעבי קלך.	רבי חייא לרבי שמעון בר רבי:											◊
אתא אמר ליה לאבוה.												○
זיל אימא ליה: כשאתה מגיע אצל (ישעיהו ח') וחכיתי לה', לא נמצאת מחרף ומגדף?	אמר ליה: [רבי]											○
זבלגן לא ישא את כפיו.	רב הונא:											◊
והא הוא דהוה בשיבבותיה דרב הונא, והוה פריס ידיה.												⋈
ההוא דש בעירו הוה.												◊ !
זבלגן לא ישא את כפיו, ואם היה דש בעירו - מותר.	תניא נמי הכי:											◻
סומא באחת מעיניו לא ישא את כפיו.	רבי יוחנן:											◊
והא הוא דהוה בשיבבותיה דרבי יוחנן, דהוה פריס ידיה.												⋈
ההוא דש בעירו הוה.												◊ !
סומא באחת מעיניו לא ישא את כפיו, ואם היה דש בעירו - מותר.	תניא נמי הכי:											◻
מי שהיו ידיו צבועות לא ישא את כפיו	רבי יהודה:											◊
אם רוב אנשי העיר מלאכתן בכך - מותר.	תנא:											◊
האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין - אף בלבנים לא יעבור. בסנדל איני עובר - אף יחף לא יעבור.												◻
העושה תפלתו עגולה - סכנה ואין בה מצוה.												◻

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוק-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב פפא לרבא:											
ודלמא מעיקרא לא כיון דעתיה והשתא כיון דעתיה?	אמר ליה: [רבא]											
המכנה בעריות משתקין אותו	תנא רב יוסף:											
קלון אביו וקלון אמו.	האומר ומזרעך לא תתן להעביר וכו'											
בישראל הבא על הכותית והוליד ממנה בן לעבודה זרה הכתוב מדבר.	תנא דבי רבי ישמעאל:											
מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם												
מעשה תמר נקרא ומתרגם												
מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם, והשני נקרא ולא מתרגם.												
ברכת כהנים, מעשה דוד ואמנון - נקראין ולא מתרגמין.												
אין מפטירין במרכבה	[ת"ק]											
מתיר.	רבי יהודה:											
אין מפטירין (יחזקאל ט"ז) בהודע את ירושלים.	רבי אליעזר:											
יש נקרין ומתרגמין, ויש נקרין ולא מתרגמין, ויש לא נקרין ולא מתרגמין. אלו נקרין ומתרגמין:	תנו רבנן:											
בל"ת עק"ן נשפ"ה סימן.												
מעשה בראשית נקרא ומתרגם.												
פשיטא												
מהו דתימא: אתו לשיולי מה למעלה מה למטה, ומה לפנים ומה לאחור, קמשמע לן.												
מעשה לוט ושתי בנותיו נקרא ומתרגם.												
פשיטא												
מהו דתימא: ניחוש לכבודו דאברהם, קמשמע לן.												
מעשה תמר ויהודה נקרא ומתרגם												
פשיטא												
מהו דתימא: ליחוש לכבודו דיהודה, קמשמע לן: שבחיה הוא דאודי.												
מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם												
פשיטא												
מהו דתימא: ליחוש לכבודן של ישראל. קמשמא לן: כל שכן דניחא להו דהויא להו כפרה.												
קללות וברכות נקרין ומתרגמין, פשיטא - מהו דתימא: ניחוש דלמא פייגא דעתייהו דצבורא, קמשמע לן. אזוהרות ועונשין נקרין ומתרגמין												
פשיטא												
מהו דתימא: ניחוש דלמא אתו למעבד מיראה, קמשמע לן.												
מעשה אמנון ותמר נקרא ומתרגם, מעשה אבשלום נקרא ומתרגם												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירין-! proof-ראיה-</p>
---	--

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פשיטא												ה:ה
מהו דתימא: ליחוש ליקריה דדוד, קמשמע לן.												ה:ה
מעשה פילגש בגבעה נקרא ומתרגם												ה:ה
פשיטא												ה:ה
מהו דתימא: ליחוש לכבודו דבנימין, קמשמע לן.												ה:ה
(יחזקאל ט"ז) הודע את ירושלים את תועבותיה, נקרא ומתרגם												ה:ה
פשיטא												ה:ה
לאפוקי מדרכי אליעזר.												ה:ה
מעשה באדם אחד שהיה קורא למעלה מרבי אליעזר הודע את ירושלים את תועבותיה, אמר לו: עד שאתה בודק בתועבות ירושלים - צא ובודק בתועבות אמך. בדקו אחריו ומצאו בו שמץ פסול.	דתימא:											ה:ה
ואלו נקרין ולא מתרגמין.												ה:ה
(רעבד"ן סימן):												ה:ה
מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם.												ה:ה
ומעשה ברבי חנינא אבן גמליאל שהלך לכבול, והיה קורא חזן הכנסת (בראשית ל"ה) ויהי בשכני ישראל, ואמר לו למתורגמן: אל תתרגם אלא אחרון, ושיבחוהו חכמים.												ה:ה
מעשה עגל השני נקרא ולא מתרגם.												ה:ה
איזה מעשה עגל השני?												ה:ה
מן (שמות ל"ב) ויאמר משה עד וירא משה.												ה:ה
לעולם יהא אדם זהיר בתשובותיו. שמתוך תשובה שהשיבו אהרן למשה פקרו המינין, שנאמר (שמות ל"ב) ואשלכהו באש ויצא העגל הזה.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר											ה:ה
ברכת כהנים נקרין ולא מתרגמין												ה:ה
מאי טעמא?												ה:ה
משום דכתיב (במדבר ו') ישא.												ה:ה
מעשה דוד ואמנון לא נקרין ולא מתרגמין												ה:ה
והא אמרת מעשה אמנון ותמר נקרא ומתרגם												ה:ה
לא קשיא: הא - דכתיב אמנון בן דוד, הא - דכתיב אמנון סתמא.												ה:ה
כל המקראות הכתובין בתורה לגנאי קורין אותן לשבח, כגון (דברים כ"ה) ישגלנה - ישכבנה, (דברים כ"ה) בעפולים - בטחוריים, (מלכים ב' ו') חריונים - דביונים, (מלכים ב' י"ח) לאכל את חוריהם ולשתות את מימי שיניהם - לאכול את צואתם ולשתות את מימי רגליהם, (מלכים ב' י') למחראות - למוצאות.	תנו רבנן: [ת"ק]											ה:ה
למחראות - כשמן, מפני שהוא גנאי לעבודה זרה.	רבי יהושע בן קרחה:											ה:ה
כל ליצנותא אסירא בר מלצנותא דעבודה זרה דשריא, דכתיב (ישעיהו מ"ו) כרע בל קרס נבו, וכתיב (ישעיהו מ"ו) קרסו כרעו יחדיו לא יכלו מלט משא וגו'.	רב נחמן:											ה:ה
מהכא: (הושע י') לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי אבל עליו עמו וכמריו עליו יגילו על כבודו כי גלה ממנו, אל תקרי כבודו אלא כבידו.	רבי ינאי:											ה:ה
שרי ליה לבר ישראל למימר ליה לעובד כוכבים שקליה לעבודה זרה ואנחיה בשין תיו שלו.	רב הונא בר מנוח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא:											ה:ה
האי מאן דסנאי שומעניה שרי ליה לבזויה בגימ"ל ושי"ן.	רב אשי:											ה:ה
האי מאן דשפיר שומעניה - שרי לשבויה, ומאן דשבחיה - ינחו לו ברכות על ראשו.												ה:ה

<p> disputants-חולקים ♦ ◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ ; challenge-קושיא ◌ ^ question-שאלה ! answer-תירוף ■ proof-ראיה </p>
<p>מקרא-key:</p>	
<p>מגילה-הקורא עומד</p>	
<p>מירא</p>	<p>מאן דאמר</p>
<p>הדרן עלך הקורא את המגילה עומד</p>	

Talmud Navigator

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	◊
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מגילה-בני העיר	מימרא	מאן דאמר													
מהו למיזרעה?	אמר ליה: [רבינא]														כו:
זיל ובניה משבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר וזרעה.	אמר ליה: [רב אשי]														כו:
רמי בר אבא הוה קא בני בי כנישתא, הוה ההיא - כנישתא עתיקא הוה בעי למיסתריה ולאתווי ליבני וכשורי מינה, ועילי להתם.	[רמי בר אבא]														כו:
יתיב וקא מיבעיא ליה הא דרב חסדא.															כו:
לא ליסתור בי כנישתא עד דבני בי כנישתא אחריתי	דאמר רב חסדא:														כו:
התם - משום פשיעותא, כי האי גוונא מאי?	[רמי בר אבא]														כו:
אתא לקמיה דרב פפא															כו:
ואסר ליה	[רב פפא]														כו:
לקמיה דרב הונא															כו:
ואסר ליה.	[רב הונא]														כו:
האי בי כנישתא, חלופה זבונה - שרי, אוגורה ומשכונה - אסור. מאי טעמא - בקדושתה קאי.	רבא:														כו:
ליבני נמי, חלופינהו וזבונינהו - שרי, אוזופינהו - אסור.	[רבא]														כו:
הני מילי - בעתיקתא, אבל בהדתא - לית לן בה.															כו:
ואפילו למאן דאמר הזמנה מילתא היא - הני מילי כגון האורג בגד למת, אבל הכא - כטווי לאריג דמי, ולכא למאן דאמר.															כו:
מתנה, פליגי בה רב אחא ורבינא															כו:
אסר	חד: [רב אחא/רבינא]														כו:
שרי.	וחד: [רב אחא/רבינא]														כו:
מאן דאסר - בהאי תפקע קדושתה?															כו:
ומאן דשרי: אי לאו דהוה ליה הנאה מיניה - לא הוה יהיב ליה, הדר הוה ליה מתנה כוביני.															כו:
תשמישי מצוה - נזרקין, תשמישי קדושה - נגזזין.	תנו רבנן:														כו:
ואלו הן תשמישי מצוה: סוכה, לולב, שופר, ציצית.															כו:
ואלו הן תשמישי קדושה: דלוסקמי ספרים, תפילין ומזוזות, ותיק של ספר תורה, ונרתיק של תפילין ורצועותיהן.															כו:
מריש הוה אמינא האי כורסיא תשמיש דתשמיש הוא, ושרי. כיון דחזינא דמותבי עלויה ספר תורה, אמינא: תשמיש קדושה הוא, ואסור.	רבא:														כו:
מריש הוה אמינא האי פריסא תשמיש דתשמיש הוא, כיון דחזינא דעיפי ליה ומנחי ספרא עלויה אמינא: תשמיש קדושה הוא, ואסור.	ואמר רבא:														כו:
האי תיבותא דאירפט, מעבדה תיבה זוטרת - שרי, כורסייא - אסיר.	ואמר רבא:														כו:
האי פריסא דבלה, למיעבדיה פריסא לספרי - שרי, לחומשין - אסיר.	ואמר רבא:														כו:
הני זבילי דחומשי, וקמטרי דספרי - תשמיש קדושה נינהו, ונגזזין.	ואמר רבא:														כו:
פשיטא															כו:
מהו דתימא: הני לאו לכבוד עבידן, לנטורי בעלמא עבידי, קא משמע לן.															כו:
הווא בי כנישתא ברומאי דהוה פתיח להווא אידרונא, דהוה מחית ביה מת, והוו בעו כהני למיעל לצלווי התם. אתו אמרו ליה לרבא															כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מגילה-בני העיר	מימרא	מאן דאמר													
דלו תיבותא, אותבוה, דהוה ליה כלי עץ העשוי לנחת, וכלי עץ העשוי לנחת - אינו מקבל טומאה, וחוצץ בפני הטומאה.	אמר להו: [רבא]														כו:
והא זמנין דמטלטלי ליה כי מנח ספר תורה עלויה, והוה ליה מיטלטלא מלא וריקם	רבנן לרבא:														כו:
אי הכי לא אפשר.	[רבא]														כו:
מטפחות ספרים שבלו עושין אותן תכריכין למת מצוה, וזו היא גניזתן.	מר זוטרא:														כו:
ספר תורה שבלה גונזין אותו אצל תלמיד חכם, ואפילו שונה הלכות.	ואמר רבא:														כו:
ובכלי חרס, שנאמר (ירמיהו ל"ב) ונתתם בכלי חרש למען יעמדו ימים רבים	רב אחא בר יעקב:														כו:
מבי כנישתא לבי רבנן - שרי, מבי רבנן לבי כנישתא - אסיר.	רב פפי משמיה דרבא:														כו:
מתני איפכא	רב פפא משמיה דרבא:														כו:
כוותיה דרב פפי מסתברא	רב אחא:														כו:
בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש	דאמר רבי יהושע בן לוי:														כו:
שמע מינה.															כו:
מאי דכתיב (מלכים ב' כ"ה) וישרף את בית ה' ואת בית המלך ואת כל בתי ירושלים ואת כל בית גדול שרף באש.	דרש בר קפרא:														כו:
בית ה' - זה בית המקדש															כו:
בית המלך - אלו פלטרין של מלך															כו:
ואת כל בתי ירושלים - כמשמען															כו:
ואת כל בית גדול שרף באש.															כו:
מקום שמגדלין בו תורה	חד: [רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי]														כו:
מקום שמגדלין בו תפלה.	וחד: [רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי]														כו:
מאן דאמר תורה, דכתיב (ישעיהו מ"ב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.															כו:
ומאן דאמר תפלה דכתיב (מלכים ב' ח') ספרה נא הגדלות אשר עשה אלישע. ואלישע דעבד - ברחמי הוא דעבד.															כו:
תסתיים דרבי יהושע בן לוי הוא דאמר מקום שמגדלין בו תורה															כו:
בית הכנסת מותר לעשותו בית מדרש	דאמר רבי יהושע בן לוי:														כו:
שמע מינה.															כו:
אבל מכרו תורה לא יקחו ספרים וכו'.															כו:
מהו למכור ספר תורה ישן ליקח בו חדש? כיון דלא מעלי ליה - אסור, או דלמא כיון דליכא לעלווי עילוויא אחרינא - שפיר דמי?	איבעיא להו:														כו:
אבל מכרו תורה - לא יקחו ספרים.	תא שמע:														כו:
ספרים הוא דלא, הא תורה בתורה - שפיר דמי															כו:
מתניתין דיעבד, כי קא מיבעיא לן - לכתחלה.															כו:
גוללין ספר תורה במטפחות חומשין, וחומשין במטפחות נביאים וכתובים, אבל לא נביאים וכתובים במטפחות חומשין, ולא חומשין במטפחות ספר תורה.	תא שמע:														כו:
גוללים ספר תורה במטפחות חומשין	קתני מיהת:														כו:
מטפחות חומשין - אין, מטפחות ספר תורה - לא.															כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מגילה-בני העיר	מאן דאמר												
מימרא													
ולא חומשין במטפחות ספר תורה.	אימא סיפא:											◊	כו.
הא תורה בתורה - שפיר דמי												◊	כו.
אלא, מהא ליכא למישמע מינה.													כו.
מניחין ספר תורה על גבי תורה, ותורה על גבי חומשין וחומשין על גבי נביאים וכתובים. אבל לא נביאים וכתובים על גבי חומשין, ולא חומשין על גבי תורה.	תא שמע:											◊	כו.
הנחה קאמרת? שאני הנחה דלא אפשר. דאי לא תימא הכי - מיכרך היכי כרכינן? והא קא יתיב דפא אחבריה אלא, כיון דלא אפשר - שרי, הכא נמי כיון דלא אפשר - שרי.												◊	כו.
לא ימכור אדם ספר תורה ישן ליקח בו חדש.	תא שמע: דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן											◊	כו.
התם משום פשיעותא, כי קאמרינן - כגון דכתיב ומנח לאיפרוקי, מאי?												◊	כו.
אין מוכרין ספר תורה אלא ללמוד תורה, ולישא אשה	תא שמע דאמר רבי יוחנן משום רבי מאיר:											◊	כו.
שמע מינה: תורה בתורה שפיר דמי.													כו.
דלמא שאני תלמוד, שהתלמוד מביא לידי מעשה. אשה נמי - (ישעיהו מ"ה) לא תהו בראה לשבת יצרה, אבל תורה בתורה - לא.												◊	כו.
לא ימכור אדם ספר תורה אף על פי שאינו צריך לו	תנו רבנן:											◊	כו.
אפילו אין לו מה יאכל ומכר ספר תורה או בתו - אינו רואה סימן ברכה לעולם.	יתר על כן אמר רבי שמעון בן גמליאל:											◊	כו.
וכן במותריהן.												◊	כו.
לא שנו אלא שמכרו והותירו, אבל גבו והותירו מותר.	רבא:											◊	כו.
במה דברים אמורים שלא התנו, אבל התנו - אפילו לדוכסוסיא מותר.	איתיביה אביי:											◊	כו.
היכי דמי?													כו.
אילימא שמכרו והותירו												◊	כו.
כי התנו מאי הוי?												◊	כו.
אלא שגבו והותירו												◊	כו.
טעמא - דהתנו, הא לא התנו												◊	כו.
לא - לעולם שמכרו והותירו												◊	כו.
והכי קאמר: במה דברים אמורים - שלא התנו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר, אבל התנו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר - אפילו לדוכסוסיא נמי מותר.												◊	כו.
מי שמיע לך מרב ששת מאי דוכסוסיא?	אמר ליה אביי ליהווא מרבנן דהוה מסדר מתניתא קמיה דרב ששת:											◊	כו.
פרשא דמתא.	אמר ליה: הכי אמר רב ששת:											◊	כו.
הלכך, האי צורבא מרבנן דשמע ליה מילתא ולא ידע פירושא - לישיילה קמיה דשכיה קמיה רבנן, דלא אפשר דלא שמיע ליה מן גברא רבא.	אביי:											◊	כו.
בני העיר שהלכו לעיר אחרת ופסקו עליהן צדקה - נותנין, וכשהן באין מביאין אותה עמהן, ומפרנסין בה עניי עירן	רבי יוחנן משום רבי מאיר:											◊	כו.
בני העיר שהלכו לעיר אחרת ופסקו עליהן צדקה - נותנין, וכשהן באין מביאין אותה עמהן. ויחיד שהלך לעיר אחרת ופסקו עליו צדקה - תנתן לעניי אותה העיר.	תניא נמי הכי:											◊	כו.
רב הונא גזר תעניתא, על לגביה רב חנה בר חנילאי וכל בני מתיה, רמו עלייהו צדקה ויהבו. כי בעו למיתי, אמרו ליה: נותבה לן מר, וניזול ונפרנס בה עניי מאתינן												◊	כו.
במה דברים אמורים - בשאין שם חבר עיר אבל יש שם חבר עיר - תינתן לחבר עיר.	אמר להו: [רב הונא] תנינא:											◊	כו.
וכל שכן דעניי דידי ודידכו עלי סמיכי.	[רב הונא]											◊	כו:
אין מוכרין את של רבים ליחיד מפני שמורידין אותו מקדושתו, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]											◊	כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>										
מגילה-בני העיר	מימרא	מאן דאמר												
	אם כן אף לא מעיר גדולה לעיר קטנה.	אמרו לו: [רבנן]											ז	כז:
	שפיר קאמרי ליה רבנן לרבי מאיר												■	כז:
	ורבי מאיר												ז	כז:
	מעיר גדולה לעיר קטנה - מעיקרא קדישא, השתא נמי קדישא, מרבין ליחד - ליכא קדושה.	[רבי מאיר]											!	כז:
	ורבנן												ז	כז:
	אי איכא למיחש - כי האי גוונא נמי איכא למיחש, משום (משלי י"ד) ברב עם הדרת מלך.	[רבנן]											!	כז:
	אין מוכרין בית הכנסת אלא על תנאי שאם ירצו יחזירוהו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											■	כז:
	מוכרין אותו ממכר עולם, חוץ מארבעה דברים: למרחץ, ולבורסקי, לטבילה, ולבית המים.	חכמים:											■	כז:
	מוכרין אותה לשם חצר, והלוקח מה שירצה יעשה.	רבי יהודה:											■	כז:
	ולרבי מאיר היכי דיירי בה? הא הוא לה רבית												ז	כז:
	רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אמרה	רבי יוחנן:											!	כז:
	צד אחד ברבית - מותר.	דאמר: [רבי יהודה]											!	כז:
	הרי שהיה נושה בחבירו מנה ועשה לו שדהו מכר, בזמן שמוכר אוכל פירות - מותר, לוקח אוכל פירות - אסור.	דתניא: [רבנן]											!	כז:
	אפילו לוקח אוכל פירות מותר.	רבי יהודה:											!	כז:
	מעשה בביתוס בן זונן שעשה שדהו מכר על פי רבי אלעזר בן עזריה, ולוקח אוכל פירות היה.	ואמר רבי יהודה:											!	כז:
	משם ראייה? מוכר אוכל פירות היה, ולא לוקח.	אמרו לו: [רבנן]											!	כז:
	מאי בינייהו?												!	כז:
	צד אחד ברבית איכא בינייהו.												!	כז:
	צד אחד ברבית - מותר	מר סבר: [רבי יהודה]											!	כז:
	צד אחד ברבית - אסור.	ומר סבר: [רבנן]											!	כז:
	דכולי עלמא צד אחד ברבית אסור, והכא רבית על מנת להחזיר איכא בינייהו.	רבא:											!	כז:
	רבית על מנת להחזיר - מותר	מר סבר: [רבי יהודה]											!	כז:
	אסור.	ומר סבר: [רבנן]											!	כז:
	מוכרין אותו ממכר עולם וכו'.	חכמים:											■	כז:
	מותר לאדם להשתין מים בתוך ארבע אמות של תפלה.	רב יהודה אמר שמואל:											!	כז:
	מאי קמשמע לן? תנינא	רב יוסף:											ז	כז:
	מוכרין אותה לשום חצר, ולוקח מה שירצה יעשה.	[תנינא] רבי יהודה:											ז	כז:
	ואפילו רבנן לא קאמרי אלא בית הכנסת דקביע קדושתיה, אבל ארבע אמות דלא קביע קדושתיהו - לא.												ז	כז:
	המתפלל מרחיק ארבע אמות ומשתין, והמשתין מרחיק ארבע אמות ומתפלל	תני תנא קמיה דרב נחמן:											!	כז:
	בשלמא המשתין מרחיק ארבע אמות ומתפלל	אמר ליה: [רב נחמן]											ז	כז:
	כמה ירחיק מהן ומן הצואה - ארבע אמות	תנינא:											ז	כז:

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ † קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof-■
--	--

מגילה-בני העיר		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
אלא המתפלל מרחיק ארבע אמות ומשתין למה לי? אי הכי, קדשתינהו לכולהו שבילי דנו												‡	◇	כו:				
ישהה.	תני:												■	◇	כו:			
בשלמא משתין ישהה כדי הילוך ארבע אמות - משום ניצוצות, אלא מתפלל ישהה כדי הו למה לי?													‡		כו:			
שכל ארבע אמות תפלתו סדורה בפיו ורחושי מרחשן שפוותיה.	רב אשי:												!	◇	כו:			
זלפ"ן סימן.														◇	כו:			
במה הארכת ימים?	שאלו תלמידיו את רבי זכאי:													^	◇	כו:		
מימי לא השתנתי מים בתוך ארבע אמות של תפלה, ולא כניתי שם להבירי, ולא ביטלתי אמא זקינה היתה לי, פעם אחת מכרה כפה שבראשה והביאה לי קידוש היום.	אמר להם: [רבי זכאי]													!	◇	כו:		
כשמתה הניחה לו שלש מאות גרבי יין, כשמת הוא הניח לבניו שלשת אלפים גרבי יין.	תנא:													■		כו:		
רב הונא הוה אסר ריתא וקאי קמיה דרב, אמר ליה: מאי האי? - אמר ליה: לא הוה לי קיד להמיינאי, ואתאי ביה קידושא. אמר ליה: יהא רעוא דתיטום בשיראי. כי איכלל רבה ברין גוצא הוה, גנא אפוריא, אתיין בנתיה וכלתיה שלחן ושדיין מנייהו עליה, עד דאיטום בשין ואיקפד, אמר: מאי טעמא לא אמרת לי כי ברכתך וכן למר?														○		כו:		
במה הארכת ימים?	שאלו תלמידיו את רבי אלעזר בן שמוע:														^		כו:	
מימי לא עשיתי קפנדריא לבית הכנסת, ולא פסעתי על ראשי עם קדוש, ולא נשאתי כפי	אמר להם: [רבי אלעזר בן שמוע]														!	◇	כו:	
במה הארכת ימים?	שאלו תלמידיו את רבי פרידא:														^		כו:	
מימי לא קדמני אדם לבית המדרש ולא אכלתי מבהמה שלא הורמו מתנותיה ולא ברכתי	אמר להם: [רבי פרידא]														!	◇	כו:	
אסור לאכול מבהמה שלא הורמו מתנותיה.	דאמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן:														!	■	כו:	
כל האוכל מבהמה שלא הורמו מתנותיה - כאילו אוכל טבלים.	ואמר רבי יצחק:														!	■	◇	כו:
ולית הלכתא כוותיה.															■		◇	כו:
ולא ברכתי לפני כהן	[רבי פרידא]														!	◇	כו:	
למימרא דמעליותא היא?															‡		כו:	
כל תלמיד חכם שמברך לפניו, אפילו כהן גדול עם הארץ - אותו תלמיד חכם חייב מיתה, (ח) כל משנאי אהבו מות. אל תקרי משנאי אלא משנאי	והא אמר רבי יוחנן:														‡	■	◇	כו:
כי קאמר איהו - בשוין.															!		◇	כו: